

CSEPREGI JÁNOS

Üres szék az asztal mellett

reggelente még
sejtjeimbe mar a csend
elveszett lépteid
visszhangja kísért
koponyámba zárva

halántékom
újra lüktetni kezd
magába zár
a vákuumos némaság
az asztalra száradt
kilötytyent kávécseppek
s kedvenc kék bögréd közé
feszíti végtelenjét
a mindenség

áthidalhatatlan
ez távolság

száraz pirítóstörte
mosolytalan ajkak
sóhaját hallom
mikor eszembe jutsz
szemeid tompuló ragyogása
fel-feldereng a bennem nyújtózó
félhomályban

olyankor bántóan élesek körvonalaid
negyvenkilónyi örökkévalóság
a kórházi ágyhoz kötözve

*a kitárt ablakhoz lépek
kertünk fáinak zörögve hulló
levelei szelíden zúzzák szét
arcomat
vérző angyalok szárnyából
tépett tollak temetnek
táncuk szelídségével
csitítgat az ősz
s én gyűlölöm ezért*

*olyan korai még
a feledés*

6:30

*egy ideje mintha
meglazult volna
Jákob lajtorjájának
néhány elvásott foka
a tranzitforgalom leállt
s most zsörtölődhet
a szeráfok és kérubok
szeplőtelen hada
ég és föld között
megállt az élet
s szépen lassan
csillagokká dermedtik
angyalkaravánjaidat
a műszaki okok*

*mi történt Veled odafenn
hiába szólítalak neveden
ha hallod is hangom
már sosem válaszolsz
talán a térerő gyenge felétek*

vagy a folyton táguló
világegyetem
hatótávolságodon kívülre
sodort
csak álmomban szólsz hozzám
mindig hajnalban
még ébredés előtt
s reggelente olyankor
vigyorgó Napot teremtek
a zsírkrétaházak között

izgatottan indulok hazulról
szívemben új remény dobog
mint mandulaműtét után
az első gombóc
fagylalt hirdette evangéliom
estére aztán
mégsem tömőd be csonttal
a tejfogak hagyta úrt
mért csak álmomban
hallom hangodat
mindig csak hajnalban
még az ébredés előtt

ugye nem csak a rádió
döngicsél a konyhában
míg anyu a reggelit készíti
kérelek Istenem
maradj velem
ne szökj el tőlem
míg a friss kávé illata
az új napot élteti
s ne oldódj fel
Te világteremtő
a gőzölgő sötét teában
régie kopott
mokkáskanalával
apu bárhogy is kevergeti